

בעניין:

עמותת 'אומץ' – אזרחים למען מינהל תקין וצדק חברתי ומשפטי
עמותת רשומה בישראל מס' 580410367
ע"י ב"כ עוה"ד בעז ארד
מרח' רמב"ן 32, ירושלים 92268
טל: 02-5662211, פקס: 02-5666222

העותרת

- נ ג ד -

1. הוועדה למינוי דיינים

משרד המשפטים
באמצעות פרקליטות המדינה
מרח' צלאח א דין 29, ירושלים

2. הרב הראשי לישראל, יונה מצגר

הרבנות הראשית, רח' ירמיהו 80, ירושלים
ע"י ב"כ עוה"ד פרופ' דוד ליבאי
מבית אמות משפט, שדי שאול המלך 8, תל אביב 64733
טל' 036090101 פקס' 03 6090077

המשיבים

עתירה למתן צו על תנאי וצו ביניים

בית המשפט הגבוה לצדק מתבקש ליתן צו על תנאי, המורה למשיבה 1 להתייצב וליתן טעם מדוע לא תבוטל החלטתה מיום 18.2.08, שלא לסיים את כהונתו של המשיב 2 כדיין, מכח סמכותה לפי סעיף 16א לחוק הדיינים, התשט"ו-1955 ("להלן: **חוק הדיינים**").

עוד ולחלופין מתבקש בית משפט נכבד זה ליתן צו על תנאי המורה למשיבה 1 להתייצב וליתן טעם מדוע לא תשוב בה מהחלטתה הנ"ל, ותשוב ותשקול אם לסיים את כהונתו של המשיב 2 כדיין, על יסוד שיקולים ענייניים של אינטרס הציבור, אמון הציבור במוסדות השלטון ושמירת טוהר הרשות השופטת במדינת ישראל.

עוד ולחלופין מתבקש בית משפט נכבד זה, ליתן צו על תנאי המורה למשיבה 1 לבוא וליתן טעם מדוע לא יפורסם ברבים פרוטוקול הדיונים שקיימה המשיבה 1, בעניין הפסקת כהונתו של המשיב 2 כדיין, וכן מדוע לא תפרסם ברבים את ההנמקה שביסוד החלטתה האמורה מיום 18.2.08, ואת השיקולים המונחים ביסודה.

כן מתבקש בית המשפט הגבוה לצדק ליתן צו ביניים המורה למשיב 2 שלא לישב בדין כדיין ולא להשתתף בדיוני הוועדה למינוי דיינים עד סיום ההליכים בעתירה זו. כמו כן מתבקש בית משפט נכבד זה ליתן צו ביניים כנגד המשיבה 1, המורה לה שלא לקיים כל דיון בכל עניין הנוגע למינוי דיינים, בהשתתפותו של המשיב 2, וכן להימנע ממינויו של המשיב 2 לנשיא בית הדין הרבני הגדול, במקומו של הנשיא המכהן לעת הגשת עתירה זו, הרב הראשי לישראל שלמה עמאר.

ואלה נימוקי העתירה:

כללי – הליכים עד כה

1. העותרת הינה עמותה רשומה בישראל, שבין מטרותיה מאבק בנגע השחיתות והסיאוב בגופי השלטון והמינהל הציבורי.
2. המשיבה 1 היא הוועדה למינוי דיינים (להלן: "הוועדה"), המכהנת מכוח הוראת סעיף 6 לחוק הדיינים. הוועדה מוסמכת, מכח סעיף 16א(א) לחוק הדיינים, להחליט על סיום כהונתו של דיין.
3. המשיב 2 (להלן גם: "המשיב") הוא הרב הראשי האשכנזי לישראל. לפי חוק הדיינים מכהן המשיב 2 כדיין בבית הדין הרבני הגדול.
4. ביום 27.10.04 פורסמה כתבת תחקיר בחדשות ערוץ 2, בה חשף העיתונאי צ'יקו מנשה פרשיה של שחיתות אישית של הרב הראשי לישראל, הרב יונה מצגר, הוא המשיב 2. בעקבות הפרסום האמור, פנתה העותרת ליועץ המשפטי לממשלה, באמצעות בא כוחה, במכתב מיום 18.11.04, בו ביקשה כי יורה למשטרת ישראל לחקור בהיבטים הפליליים הנוגעים לעובדות שפורסמו בתחקיר. **העתק מכתב ב"כ העותרת ליועץ המשפטי לממשלה, מיום 18.11.04, מצורף לעתירה זו, ומסומן א'.**
5. בהוראת היועץ המשפטי לממשלה, מיום 15.12.04, פתחה משטרת ישראל בחקירה פלילית בעניין חשד לביצוע עבירות פליליות על ידי המשיב 2, לרבות עבירות מירמה והפרת אמונים.
6. ביום 22.5.05 העבירה המשטרה את חומר הראיות שאספה בחקירתה לפרקליטות המדינה, והמליצה להעמיד לדין את המשיב 2 בעבירות של קבלת דבר במירמה והפרת אמונים.
7. העותרת עתרה לבית משפט נכבד זה, ביום 25.5.05, וביקשה כי יינתן צו על תנאי המורה למשיב 2 להתייצב וליתן טעם מדוע לא ישעה עצמו מכהונתו כדיין בבית הדין הרבני הגדול, וכן מכהונתו כחבר הוועדה (בג"צ 4983/05), נוכח החקירה הפלילית וממצאיה, לכאורה.
ביום 23.6.05, ניתן פסק דין בעתירה.
8. לאור הודעת המשיב 2, כי יימנע מלשבת בהרכבים של בית הדין הרבני הגדול ומלהשתתף בשיבות הוועדה לבחירת דיינים, עד ראש חודש אלול תשס"ה, חזרה בה העותרת מהעתירה, תוך שמירת זכותה לשוב ולעתור לבית המשפט הנכבד.
העתק פסק הדין בעתירה בבג"צ 4983/05 מצורף לעתירה זו, ומסומן ב'.
9. ביום 29.8.05, פנתה העותרת לבא כוחו של המשיב 2, בדרישה כי המשיב 2 יאריך את השעייתו מרצון, וכי יימנע מכל פעולה בגדר תפקידו כדיין, לרבות במסגרת הוועדה למינוי דיינים, עד החלטת היועץ המשפטי לממשלה.

העתק מכתב בא כוח העותרת מיום 29.8.05 מצורף לעתירה זו, ומסומן ג'.

10. ביום 30.8.05 הודיע בא כוח המשיב 2 לבא כוח העותרת כי המשיב 2 הודיע לשר המשפטים (להלן גם: "השר"), המשמש יושב ראש הוועדה מכח סעיף 6(ג) לחוק הדיינים, כי האריך את תקופת השעייתו מרצון כאמור, עד להחלטת השר בעניינו.

11. ביום 3.4.06, פרסם היועץ המשפטי לממשלה סיכום והחלטה בעניינו של המשיב 2 (להלן: "ההחלטה"). בהחלטה כתב היועץ המשפטי לממשלה: "בחינה מדוקדקת של הראיות בתיק העלתה כאמור, כפי שפורט בהחלטה ובחוות דעת פרקליט המדינה, כי לא נמצאה בסופו של דבר תשתית ראייתית מספקת שתקים אפשרות סבירה להרשעה, כנדרש לשם הגשת אישור פלילי, אף שחלק מהמקרים קרובים לרף זה. יחד עם זאת, נמצא, כי נוכח פגמים משמעותיים בהתנהגותו ובהתנהלותו של הרב מצגר, ראוי יהיה בנסיבות אלה, כי הרב מצגר ייטול אחריות אישית ויחליט בעצמו על פרישתו מתפקידו כדיין וכרב ראשי לישראל, מתוך הכרה בחשיבות כבודם ומעמדם של מוסד הרבנות הראשית לישראל ומערכת בתי הדין הרבניים. אני מקווה שכך הוא אכן ינהג. ככל שלא יעשה כן הרב מצגר, יהיה על שר המשפטים לשקול להביא את עניינו בפני הוועדה למינוי דיינים, בהליך לפי סעיף 16 לחוק הדיינים, על מנת שתשקול את סיום כהונתו."

העתק של ההחלטה מצורף לעתירה זו, מסומן ד'.

12. בהחלטה אימץ היועץ המשפטי לממשלה את חוות דעתו של פרקליט המדינה בפרשת השחיתות האמורה. חוות דעת פרקליט המדינה מיום 2.3.06 (להלן: "חוות הדעת") עוסקת במספר פרשיות, שכל אחת מהן לחוד, לא כל שכן כולן יחד, מצביעות על פסלותו של המשיב 2 מכהונה במשרה שיפוטית. להלן נצביע על מספר עניינים המפורטים בחוות הדעת, ובית המשפט הנכבד מופנה אף לכל יתר העובדות שמגוללת חוות הדעת.

העתק של חוות הדעת מצורף לעתירה זו, ומסומן נספח ה'.

13. ביום 3.4.06, פנתה העותרת למשיב 2, באמצעות בא כוחה, בדרישה כי יתפטר מתפקידו כרב ראשי לישראל.

העתק צילומי של מכתב בא כוח העותרת מיום 3.4.06 מצורף לעתירה זו, ומסומן ו'.

14. בא כוחו של המשיב 2 השיב ביום 7.4.06, כי המשיב 2 שוקל את עמדתו, אם להמשיך ולהימנע מלכהן כדיין ולהשתתף בישיבות הוועדה.

העתק צילומי של מכתב בא כוח המשיב 2 מיום 7.4.06 מצורף לעתירה זו, ומסומן ז'.

15. ביום 4.4.06 פנתה העותרת אל שרת המשפטים, בדרישה כי הוועדה לא תכונס כל עוד לא יודיע המשיב 2 כי ימשיך להימנע מלהשתתף בדיוניה.

העתק צילומי של מכתב בא כוח העותרת לשרה מיום 4.4.06 מצורף לעתירה זו, ומסומן ח'.

16. העותרת שבה ופנתה למשיב 1, במכתב בא כוחה מיום 10.7.06, וביקשה כי יודיע אם יש בדעתו לנקוט בהליך לפי סעיף 16 לחוק הדיינים, ולהביא לסיום כהונתו של המשיב 2.

העתק צילומי של מכתב בא כוח העותרת מיום 10.7.06 מצורף לעתירה זו, ומסומן ט'.

17. בין לבין עתר המשיב 2 לבית משפט נכבד זה (בג"צ 3495/06), ובעתירתו ביקש כי בית המשפט יקבע שהפרק ה"לבר פלילי" בהחלטת היועץ המשפטי לממשלה מיום 3.4.06 (נספח ד' לעיל) בטל, משום שנשללה מן המשיב 2 זכות השימוע וזכות הטיעון, לטענתו.

18. ביום 26.9.06 עתרה העותרת לבית משפט נכבד זה נגד שר המשפטים ונגד המשיב 2. בעתירתה זו ביקשה העותרת כי יינתן צו על תנאי המורה לשר לבוא ולנמק מדוע לא ינקוט בהליך לפי סעיף 16 לחוק הדיינים, ולהביא בפני הוועדה הצעה לסיים את כהונתו של המשיב 2 כדין. כן נתבקש צו ביניים, המורה למשיב 2 שלא לישוב בדין כדין ולא להשתתף בדיוני הוועדה למינוי דיינים עד סיום ההליכים בעתירה, וכן נתבקש צו ביניים נגד השר המורה לו שלא לכנס את הוועדה כל עוד נמנה המשיב 2 על חבריה, או כל עוד לא יודיע המשיב 2 כי לא ישתתף בדיוניה, עד תום ההליכים בעתירה (בג"צ 7802/06).

19. בתשובתו לעתירה בבג"צ 7802/06 חזר המשיב 2 והתחייב כי לא ישוב לכהונתו כדין ולא ישתתף בדיוני הוועדה עד להכרעה בעתירתו בבג"צ 3495/06, וכן התחייב כי אם יחליט לחזור בו מהתחייבותו זו, הוא יודיע 21 יום מראש על כוונתו זו לעותרת ולשר המשפטים, על מנת לאפשר לעותרת לשוב ולפנות בבקשה לצו ביניים, ולאפשר לשר המשפטים לשקול צעדיו בענינו של המשיב 2. בהינתן התחייבות זו של המשיב 2, נמנע בית משפט נכבד זה, בהחלטתו מיום 25.10.06 בבג"צ 7802/06, מלהוציא צו ביניים, כבקשת העותרת.

20. בית המשפט הגבוה לצדק דחה עתירתו של המשיב 2 (בג"צ 3495/06) בפסק דין מיום 30.7.07. עם דחייתה של עתירת המשיב 2 פנתה העותרת לשר המשפטים, במכתב ב"כ מיום 30.7.07, וביקשה כי יפעל על פי הסמכות הנתונה לו, לפי סעיף 16א' לחוק הדיינים, להביא לסיום כהונתו של המשיב 2.

העתק מכתב ב"כ העותרת לשר המשפטים, מיום 30.7.07, מצורף לעתירה זו, ומסומן י'.

21. העותרת פנתה למשיב 2, באמצעות ב"כ, במכתב מיום 31.7.07, בדרישה כי ישוב ויתחייב כאמור, אף לאחר תמו ההליכים בעתירתו.

העתק מכתב ב"כ העותרת לבא כוח המשיב 2 מיום 31.7.07, מצורף לעתירה זו, ומסומן יא.

22. בא כוח המשיב 2 השיב כי השעייתו העצמית של המשיב 2 תימשך וכי אם וכאשר המשיב 2 יחליט לחזור לתפקידו כדין וכחבר הוועדה, יודיע על כך לעותרת 21 יום מראש.

העתק צילומי של מכתב ב"כ המשיב 2 מיום 31.7.07 מצורף לעתירה זו, ומסומן יב.

23. העותרת פנתה לפרקליטות המדינה, במכתב בא כוחה לעו"ד א. קורינאלדי - סירקיס מיום 2.8.07, בדרישה כי תודיע לבית משפט נכבד זה, בדונו בעתירה בבג"צ 7802/06 הנ"ל, אם מתכוון השר להפעיל סמכותו לפי סעיף 16א' לחוק הדיינים, בעניינו של המשיב 2, זאת לאחר שעתירתו של המשיב 2 נדחתה, כאמור.

העתק מכתב ב"כ העותרת לעו"ד קורינאלדי - סירקיס מיום 2.8.07 מצורף לעתירה זו, ומסומן יג.

24. באין מענה לפנייתה שבה העותרת ופנתה לפרקליטות המדינה, במכתב בא כוחה מיום 2.9.07.

העתק מכתב ב"כ העותרת מיום 2.9.07 מצורף לעתירה זו, ומסומן יד.

25. פרקליטות המדינה השיבה **כי** בכוונת השר לפנות בהקדם לוועדה, בהתאם לסמכותו האמורה, על מנת שתדון בשאלת המשך כהונתו של המשיב 2.

העתק צילומי של מכתב עו"ד ד. בריסקמן לבא כוח העותרת, מיום 18.9.07, מצורף לעתירה זו ומסומן טו'.

26. העותרת שבה ופנתה בעניין זה, וביקשה לדעת אם השר פנה לוועדה, על מנת שתדון בהמשך כהונתו של המשיב 2.

העתק מכתב ב"כ העותרת, מיום 22.10.07, לעו"ד בריסקמן מפרקליטות המדינה, מצורף לעתירה זו, ומסומן טז .

27. ביום 25.10.07 התברר לעותרת, כי כבר ביום 18.9.07 פנה השר לוועדה בענינו של המשיב 2, זאת אף שיועץ השר לא ידע לספר על כך דבר, במכתבו לבא כוח העותרת מיום 20.9.07, בו השיב לפניית העותרת (מיום 30.7.07), כי **"בכוונת שר המשפטים להביא את ענינו של הרב מצגר בפני הוועדה למינוי דיינים בקרוב"**. הדבר נודע לעותרת מהודעה שהגיש המשיב 2 לבית משפט זה, במסגרת בג"צ 7802/06, ביום 25.10.07, הודעה לה צורף העתק של מכתב השר לוועדה מיום 18.9.07.

העתקים צילומיים של מכתב יועץ השר מיום 20.9.07 ומכתב השר לוועדה מיום 18.9.07 מצורפים לעתירה זו ומסומנים יז- יח, בהתאמה.

28. להודעה שהגיש המשיב 2 לבית משפט זה ביום 25.10.07, בבג"צ 7802/06 כאמור, צורף גם העתק מכתבו של בא כוח המשיב 2 לשר, מיום 9.8.07, בעניין הבאת עניינו של המשיב 2 בפני הוועדה.

העתק צילומי של מכתב ב"כ המשיב 2 לשר מיום 9.8.07 מצורף לעתירה זו, ומסומן יט.

29. ביום 25.10.07 הודיעה פרקליטות המדינה לעותרת כי ישיבת הוועדה בענינו של המשיב 2 נקבעה ליום 3.12.07.

העתק צילומי של מכתב עו"ד ד. בריסקמן לב"כ העותרת מיום 25.10.07 מצורף לעתירה זו, ומסומן כ.

30. העותרת פנתה לפרקליטות המדינה במכתב מיום 3.12.07, וביקשה לדעת אם התקיימה הישיבה האמורה. תשובה ניתנה בהודעת ב"כ המשיב 2 לבית משפט זה, מיום 4.12.07, כי ישיבת הוועדה נדחתה מיום 3.12.07 ליום 3.1.08.

31. לפי החלטת כבוד הנשיאה מיום 10.12.07, השיבה העותרת להודעת המשיב 2 הנ"ל כי נוכח הבאת עניינו של המשיב 2 בפני הוועדה, מסכימה היא כי העתירה בבג"צ 7802/06 תימחק, תוך שמירת זכותה של העותרת לשוב ולעתור לביהמ"ש הגבוה לצדק, אם יראה המשיב 2 לשוב לתפקידו כדיין וכחבר הוועדה, קודם שתכריע הוועדה בעניינו.

העתק תגובת העותרת הנ"ל מצורף לעתירה זו, ומסומן כא.

32. המשיב 2 הגיב לתגובת העותרת הנ"ל בהבהרה, שהוגשה לבית משפט זה ביום 10.12.07, ובה חזר על התחייבותו הנזכרת לעיל.

העתק צילומי של הודעת הבהרה מטעם המשיב 2, מיום 10.12.07, מצורף לעתירה זו, ומסומן כב.

33. בעקבות האמור לעיל ניתן ביום 11.12.07 פסק דין בעתירה (בג"צ 7802/06).

העתק צילומי של פסק הדין מצורף לעתירה זו, ומסומן כג.

34. העותרת פנתה לשר, במכתב בא כוחה מיום 1.1.08, בו הביעה עמדתה בדבר האינטרס הציבורי בסיום כהונתו של המשיב 2 כדיין.

העתק מכתב ב"כ העותרת לשר מיום 1.1.08 מצורף לעתירה זו, ומסומן כד.

35. המשיב 2 הודיע לעותרת, באמצעות ב"כ, במכתב מיום 31.1.08, כי בכוונת המשיב 2 לחזור לתפקידו כדיין וכבר הוועדה החל מיום 2.3.08, וזאת אם לא תחליט הוועדה בעניינו לפני כן.

העתק צילומי של מכתב ב"כ המשיב 2 לב"כ העותרת מיום 31.1.08, מצורף לעתירה זו ומסומן כה.

36. בעקבות מכתבו של בא כוח המשיב 2 מיום 31.1.08, שבה העותרת ופנתה לשר, במכתב בא כוחה מיום 4.2.08, בו ביקשה, בין השאר, כי יפעל לסיום ההליכים וועדה, בעניינו של הרב מצגר, בכל ההקדם.

העתק צילומי של מכתב ב"כ העותרת לשר מיום 4.2.08 מצורף לעתירה זו, ומסומן כו.

37. השר השיב, ע"י יועצו, במכתב מיום 5.2.08, כי "הוועדה למינוי דיינים תתכנס בהקדם האפשרי במגמה להגיע להכרעה בעניינו של הרב מצגר. כמו כן מינויי דיינים אינם צפויים בזמן הקרוב".

38. ביום 4.2.07 הודיעה העותרת למשיב 2, באמצעות ב"כ, כי בדעתה לעתור לבג"צ אם לא ישוב בו, בתוך 7 ימים, מכוונתו לחזור לתפקידיו, כאמור במכתב בא כוחו הנ"ל, מיום 31.1.08.

39. בא כוח המשיב 2 השיב במכתב מיום 7.2.08 ובו מסר כי ישיבת הוועדה נקבעה ליום 18.2.08.

40. ביום 18.2.08 סיימה הוועדה את דיוניה בעניינו של המשיב 2, והחליטה שאין מקום לסיים את כהונתו כדין.

41. העותרת פנתה לשר, כיו"ר המשיבה 1, במכתב בא כוחה מיום 24.2.08, וביקשה כי ימציא לה את החלטת הוועדה בעניינו של המשיב 2, מיום 18.2.08.

העתק מכתב ב"כ העותרת לשר, מיום 24.2.08, מצורף לעתירה זו, ומסומן כז.

42. השר לא השיב לבקשתה האמורה של העותרת עד למועד הגשת עתירה זו.

43. העתק של הודעה לעיתונות, שפורסמה מטעמו של השר, ביום 18.2.07, מצורף לעתירה זו, ומסומן כח.

44. אין העותרת יודעת דבר על נימוקי המשיבה 1, בהחלטתה האמורה מיום 18.2.08, בעניינו של המשיב 2, זולת המובא בהודעה לעיתונות הנ"ל.

סיכום והחלטת היועץ המשפטי לממשלה מיום 3.4.06 ("החלטה")

45. היועץ המשפטי לממשלה קבע, בהחלטה האמורה, כי על אף "התנהגותו העגומה" של המשיב 2 במכלול הפרשיות שנחקרו, "ועל אף מספר לא קטן של שאלות ותהיות שעוררה התנהלות זו, אין בדברים תשתית ראייתית מספקת, שתקים 'אפשרות סבירה להרשעה', כנדרש לשם העמדה לדין, ולפיכך יש לסגור את התיק הפלילי נגדו מחוסר ראיות מספיקות" (סעיף 11 להחלטה).

46. על אף שהחליט לסגור את תיק החקירה הפלילית נגד המשיב 2, סבר היועץ המשפטי לממשלה כי המשיב 2 אינו ראוי להמשיך בכהונתו כרב ראשי וכדיין. אף שהיועץ המשפטי לממשלה הודיע לבית המשפט הגבוה לצדק, במהלך הדיון בעתירתו של המשיב 2 (בג"צ 3495/06), כי הוא מסכים למחוק קטעים מסויימים מההחלטה, ובכללם את המסקנה כי המשיב 2 אינו ראוי לכהן במשרתו הנזכרת, הרי שלא ניתן להתעלם ממסכת העובדות אשר שימשה בסיס

החלטה, ולמסקנות שנבעו ממנה. עובדות אלו פורטו באריכות בחוות הדעת, נספח ד' לעתירה זו, ובית משפט נכבד זה מופנה לכל המפורט שם. להלן נפרט ונדגיש רק מקצת מן הדברים שיוחסו למשיב 2, כפי שעלו והתבררו בחקירת המשטרה, כדי להמחיש עד כמה רחוק הוא מלהיות ראוי מלשאת משרה שיפוטית, ולו גם בערכאה השיפוטית מן הדרגה הנמוכה ביותר.

47. מחקירת המשטרה בפרשת שהיות המשיב 2 במלון "מצודת דוד" בירושלים (להלן: המלון) עולה, כי המשיב 2 ובני משפחתו, התארחו במלון בחול המועד סוכות תשס"ד, ממוצאי שבת 11.10.03 ועד מוצאי חג שני, 17.10.03. מבלי להרחיב ולדון בבעייתיות הנוגעת ללינת המשיב 2 ומשפחתו במלון, בעת שעמדה לרשותו של המשיב 2 דירת שרד בירושלים (לעניין זה ראה עמודים 4-10 לחוות הדעת), עלה מחקירת המשטרה כי המשיב 2 שילם עבור אירוח כל משפחתו בפנסיון מלא סך של 5,100 ₪, סכום הנמוך בהרבה מהמקובל, והקרוב לסכום שצריך היה לשלם עבור אירוח לחדר יחיד ללילה על בסיס לינה וארוחת בוקר, בקומת היוקרה של המלון. עוד עלה מחקירת המשטרה, והדברים עולים מחוות הדעת, כי עלו חשדות כנגד המשיב 2, כי ההנחה בתעריף השהייה במלון, ניתנה למשיב 2 כנגד דרשות שישא במהלך החג, ובתמורה לערך השיווקי שצמח למלון, מאירוח של אישיות בכירה, המשיב 2.

48. בהקשר זה עלה גם, כי רב המלון, הרב לישנר, היה מעורב ופעיל בהסדרת שהותו של המשיב 2 במלון. הרב לישנר, כפי שהסתבר, מצוי בקשרי עבודה עם הרבנות הראשית לישראל, בראשה עומד המשיב 2, ואכן בחודש ינואר 2004 שלח הרב לישנר את קורות חייו לרבנות הראשית לישראל, ובהמשך מינה אותו המשיב 2 כאחראי על הפיקוח על מחלבות, באמצעות מצלמות, מטעם הרבנות הראשית לישראל. בנוסף לכך, עלה מן החקירה, כי המשיב 2 ניסה למנות את הרב לישנר לתפקיד ברבנות הראשית, אך המינוי לא קיבל את אישורה של הלשכה המשפטית. מן המקובץ עולה כי המשיב 2 זנח את הנוהל הרגיל של ביצוע ההזמנה לשהות במלון באמצעות הרבנות הראשית לישראל, לאחר שכבר הוחל בתהליך זה, והעדיף "לסגור" בעצמו את תנאי האירוח ישירות עם המלון, כדי לזכות באירוח שלו ושל כל בני משפחתו, בתנאים של פנסיון מלא, אך בתעריף המוזל שהציע המלון, לפי המקובל לאירוח של אורח יחיד ועל בסיס של לינה וארוחת בוקר.

49. בסיכומם של דברים לא נמצא כי ניתן להוכיח את היסוד הנפשי הנדרש להרשעתו של המשיב 2 בעבירות שעלו מן החשדות האמורים, אך סימני השאלה שעלו מהתנהגותו בפרשה זו, נותרו בעינם.

50. פרשה נוספת שעלתה בחקירת המשטרה, ואשר הוקדש לה פרק בחוות הדעת (עמ' 22 ואילך), נוגעת לאירוח המשיב 2 ובני משפחתו במלון בחג הפסח תשס"ד, בין התאריכים 5.4.04 ועד 11.4.04. לא נמצאה הצדקה לשהותו של המשיב 2 במלון בחג הפסח תשס"ד, באשר עמדה לרשותו דירת שרד בירושלים. אף התברר כי במהלך החג קיבל המשיב 2 קהל בדירת השרד שלו, במסגרת אירוע של עלייה לרגל. עוד הוכח כי היתה כוונה, מצד המשיב 2 ועוזרו, כי התשלום למלון ייעשה מקופת המדינה, למרות שדירת השרד היתה פנויה לשימוש של המשיב 2 באותו מועד. מאידך, לא נמצאו ראיות, למרות שכך הוצהר כלפי נציגי המלון, כי נעשו

פעולות למימוש הכוונה האמורה. חקירת המשטרה העלתה כי המשיב 2 קיבל הנחה במחיר האירוח במלון בשווי של כ- 3000 ₪ ליום, למשך שבעת ימי שהותו במלון, לפי תעריף המלון לפסח תשס"ד, (או כ- 4000 ₪ ליום, אם לא נפחית מן המחיר המלא את עמלת-סוכן, ראה סעיף 120 עמ' 24 לחוות הדעת). על פי הראיות שהושגו בחקירת המשטרה, נקבע מחיר השהות במלון, בהתייעצות עם רב המלון, הרב לישנר, וכי המחיר שנקבע היה "מחיר מיוחד שלא כל אורח היה מקבל .." (הודעת הגב' רובס מיום 28.10.04, ראה עמ' 24 לחוות הדעת). הדברים התרחשו, כאמור, חודשיים לפני שהרב לישנר מונה לאחראי הפעלת מערך הפיקוח על החליבה באמצעות וידיאו, ביוני 2004 (ראה סעיף 68, עמ' 15 לחוות הדעת). עוד נמצא בחקירה, כי למלון היה אינטרס במתן ההנחה המפליגה למשיב 2, בשל היוקרה לה זוכה המלון באירוח אישיות כמשיב 2, ואף בשל הסכמתו של המשיב לשאת דרשות במלון בעת שהותו, ובשל התועלת השיווקית הצומחת מעליית יוקרתו של המלון.

51. מתוך הסך של 9815 ₪, שהוא המחיר הכולל של שהות המשיב 2 ומשפחתו במלון בפסח תשס"ד, שילם המשיב 2, רק ביום 30.6.04, סך 4305 ₪ בלבד. כאמור, אף שלא היתה כל הצדקה לשהיית המשיב 2 במלון בחג הפסח תשס"ד, המשיב 2 לא פרע את יתרת החוב בגין חשבון הלינה והאירוח במלון, ונכון למועד חוות הדעת, זו טרם נפרעה. בסופו של דבר המשיב 2 שילם רק כמחצית עלות שהותו במלון, ולשכתו הפנתה את המלון להגיש החשבון למשרד ראש הממשלה.

52. מכאן, שלא זו בלבד שהמשיב 2 נהנה מהנחה חריגה באירוח משפחתו במלון בפסח תשס"ד, הוא אף התכוון לגבות מהמדינה תשלום עבור שהותו במלון, למרות שבאותו זמן מימנה המדינה עבורו דירת שרד (ראה סעיף 165 עמ' 29 לחוות הדעת).

53. יתרה מכך, המשיב 2 לא שילם את מלוא המחיר עבור שהותו, עם בני משפחתו, במלון, בפסח תשס"ד, ושלח את עוזרו לטעון, בשמו, כי המדינה תכסה את חובו, בעוד הוא אינו עושה דבר לתשלום חובו.

54. בסוכות תשס"ה התארח המשיב במלון בין התאריכים 29.9.04 - 5.10.04. המשיב פנה, באמצעות עוזרו, וביקש אישור מנכ"ל הרבנות הראשית לשהות המשיב במלון, על חשבון הרבנות משך כל ימי החג. האירוח אושר והוזמן ע"י הרבנות הראשית, והאישור התייחס ל"יחיד בחדר זוגי". בעקבות זאת ניתנה הצעת מחיר מטעם המלון, בה ננקב מחיר של " \$ 150 ליום שהייה במלון, לא כולל מע"מ". הצעת המחיר לא התייחסה לעלות הארוחות. בפועל, התארח המשיב במלון עם כל בני משפחתו, בדירת אירוח שהעמיד המלון לרשותו במיתחם כפר דוד. מחיר האירוח, לשבעה ימים, כולל שהות וארוחות, היה 5528 ₪, לפי חישוב של \$150 ליום. המשיב קיבל טובת הנאה, שהתבטאה באירוחו עם כל בני משפחתו, כולל ארוחותיהם, בעלות של חדר ליחיד. זה היה, כדברי גב' רובס, מנהלת תפעול ונכסים במלון, בהודעתה במשטרה, "התעריף של הרב מצגר". בחוות הדעת צוין כי עד תום החקירה טרם נפרע החוב בגין אירוח המשיב בסוכות תשס"ה במלון.

55. עוד צויין בחוות הדעת, כי ביום 14.6.04 (זמן לא רב לאחר חג השבועות תשס"ד, בו התארח המשיב, עם בני משפחתו, במלון המפואר, בעלות של \$50 (!) ליום), התקיימה במלון ישיבת היערכות לקראת חג הסוכות תשס"ה. בישיבה זו דווח כי המלון בתפוסה מלאה, וכבר במועד הישיבה היתה רשימת המתנה. בישיבה זו אמר הרב ליסנר כי "נוכחות הרב הראשי היוותה מקור מצויין ליחסי ציבור".

56. ספק אם גירסת המשיב לאופן שבו חגג, עם בני משפחתו, את חג הסוכות תשס"ה, על חשבון משלם המסים, היתה עומדת במבחן, לו החליט היועץ המשפטי לממשלה להאשימו בעבירות של קבלת דבר במרמה, שוחד והפרת אמונים. מעניין מה היה בית המשפט אומר על גירסתו, לו היה חוזר עליה מעל דוכן העדים. ואולם, אף אם נמלט המשיב בעור שיניו מהעמדה לדין פלילי, בשל פרשה זו, הרי התנהגותו, כפי שנחשפה בחקירה, מעידה עליו כאלף עדים, כי אין הוא ראוי לכהן במישרה שיפוטית בבתי המשפט ובבתי הדין של מדינת ישראל.

57. בהחלטה התייחס היועץ המשפטי לממשלה לאירועים נוספים, בהם היה מעורב המשיב, ואשר מהם עולה דמותו של מי שמכהן שדין בבית הדין הרבני הגדול, ועתיד להתמנות, עוד מעט קט, לנשיאו. בית משפט נכבד זה מופנה אל מה שנכתב בהחלטה, בנושא זה.

58. העותרת תטען, כי מהחלטת היועץ המשפטי לממשלה מיום 3.4.06 עולה, כי המשיב 2, רב ראשי לישראל, הוא אדם שמידותיו רעות. הוא גילה זילות בכספי ציבור, לא היסס לקבל טובות הנאה בקשר עם מעמדו כרב ראשי, הסתבך באמירת שקר, ולא נטל אחריות על מעשיו, בגלגלו אותה על הכפופים לו.

החלטת הוועדה – פסלות המשיב לכהונה כדיין

59. העותרת תטען, כי המשיב 2 הינו אדם שרמתו המוסרית ירודה, והוא פסול מלכהן כדיין ו/או כחבר בגוף הבוחר דיינים לבתי הדין הרבניים של מדינת ישראל.

60. העותרת תטען, כי המשיב 2 העדיף להמשיך לאחוז במשרתו, בהתעלמו מהפגיעה הקשה שפגע, ושהוא מוסיף לפגוע, באמון הציבור ברשות השופטת ובכלל, ובבתי הדין הרבניים בפרט.

61. המשיב 2 פגע קשות במעמדה של הרבנות הראשית בעיני הציבור, כאשר החליט להמשיך ולכהן כרב הראשי לישראל, המכהן גם כדיין בבית הדין הרבני הגדול. בהתנהגותו זו מגדיל המשיב ומעצים את הפגיעה במעמד הרבנות בישראל, ובאמון הציבור בה.

62. העותרת תטען, כי הימנעות הוועדה מלהורות על הפסקת כהונתו של המשיב כדיין, לפי סעיף 16א לחוק הדיינים, הינה בלתי סבירה, וכי אי סבירות זו יורדת לשורשם של דברים באופן המצדיק התערבותו של בית משפט נכבד זה.

63. העותרת תוסיף ותטען כי הימנעות הוועדה מפרסום החלטתה בעניינו של המשיב, לרבות הנמקה מלאה ומפורטת של ההחלטה, שלא להפסיק את כהונתו של המשיב כדיין, פוגעת באמון הציבור ברשויות השלטון בכלל, וברשות השופטת בפרט.

64. העותרת תטען כי הימנעות הוועדה מפרסום הפרוטוקול של ישיבותיה, בהן נדון עניין הפסקת כהונתו של המשיב, פוגעת באמון הציבור. הימנעות זו מחשיפת עמדות חברי הוועדה, טיעונו של היועץ המשפטי לממשלה, ואף טיעונו של המשיב ובא כוחו, פוגעת בזכות הציבור לדעת, זכות שהיא נדבך עיקרי לאמון הציבור במערכות הממשל והשלטון, ובתקינות פעולתו.

65. העותרת תטען כי אין כל סיבה שלא לתת פומבי למה שנאמר בדיוני הוועדה בענינו של המשיב. זכותו של הציבור לדעת את פרטי הדברים, ולשפוט את הוועדה ואת שיקול דעתה. אי פרסום הדברים מונע ביקורת ציבורית על שיקול דעתה של הוועדה, ביקורת שהיא נשמת אפו של כל משטר דמוקרטי.

66. בפרט, תטען העותרת, יש לפרסם את עמדתו של שר המשפטים, כיו"ר הוועדה, כדי לתת בידי הציבור לשפוט את מעשיו ושיקוליו בפרשה זו. אין כל טעם מדוע תהא עמדתו של שר המשפטים חסויה מפני הציבור. עוד תטען העותרת כי יש לפרסם את עמדתו של נשיא בית הדין הרבני הגדול, הרב שלמה עמאר, אם בכלל הובאה בפני הוועדה, כדי שידע הציבור וישפוט את דעתו של נשיא בית הדין הרבני הגדול, בעניין התאמתו של המשיב לכהונה כדיין בבית הדין הרבני הגדול, נוכח מה שנאמר בהחלטה על מידותיו ואישיותו.

67. העותרת תוסיף ותטען כי החלטת הוועדה, שלא להפסיק את כהונתו של המשיב כדיין, פסולה היא. החלטה זו אינה סבירה, ואינה נותנת ביטוי לאינטרס הציבור להרחיק מן השפיטה שופט שסרח, ואשר הוכיח במעשיו כי אין הוא ראוי להיות דיין בישראל.

68. החלטת הוועדה שלא להדיח את המשיב פוגעת באמון הציבור בבתי המשפט ובבתי הדין הרבניים.

69. המשך כהונת המשיב כדיין, לא כל שכן כדיין בבית הדין הרבני הגדול, יפגע פגיעה קשה באמון הציבור בשופטיו, אמון שהוא הבסיס לגיטימיות הציבורית, ממנה שואבים בתי המשפט את כוחם המוסרי בחברה דמוקרטית.

70. המשיב אינו יכול לכהן עוד כדיין **בערכאה** הרבנית העליונה. אין לו סמכות מוסרית להורות הלכה. אין לו סמכות מוסרית לבקר פסקי דין של דיינים בערכאה הנמוכה. המשיב, כדיין בבית הדין הרבני הגדול, וכרב ראשי, צריך להיות דוגמה ומופת לכלל הדיינים בישראל. הוא אינו כזה. הוא הוכיח כי הוא מהווה דוגמה שלילית. כי התנהגותו אינה יכולה לשמש מודל לחיקוי. כי ראוי שדייני ישראל יסתייגו ממנו, ומכל מה שמסמלת אישיותו.

71. המשיב, כדיין בבית הדין הרבני הגדול, צריך להיות מופת לציבור. דמותו צריכה להיות נקייה מרוב. הוא צריך לסמל באישיותו טוהר מידות וצניעות. המשיב הוכיח, במעשיו שתוארו בהחלטה, על יסוד ראיות שנאספו בחקירה פלילית, כי הוא רודף כבוד ונטול כל רגישות לטוהר המידות ולהיותו דמות הצריכה לשמש מופת לציבור. על כן פסול הוא מכהונה בכל מישרה שיפוטית.

72. אם תעמוד החלטת הוועדה על מכונה, יהיה קשה, אף לא אפשרי, לשמור בעתיד על הרף המוסרי הנדרש משופטים. החלטת הוועדה בעניין המשיב מהווה תקדים שלילי ופסול, העלול להיות בעתיד לרועץ, בכל הקשור באכיפת נורמות התנהגות הנדרשות משופט או דיין.

73. העותרת תטען כי החלטת הוועדה נגועה אף בשיקולים זרים. הוועדה לא שקלה את אינטרס הציבור, אלא את האינטרס האישי של המשיב, במטרה לגונן עליו ולמלטו מאימת ההדחה.

74. העותרת תוסיף ותטען כי החלטת הוועדה מלמדת כי היא העדיפה להשתיק את הפרשה, למרות חומרתה, בסוברה כי בכך תועיל לחיזוק אמון הציבור, ולא שקלה כלל את השיקולים הנכונים, שעניינם בהשלכה החמורה של המשך כהונת המשיב כדיין, על אמון הציבור בבתי הדין הרבניים.

75. העותרת תטען כי מן הדין ומן הצדק כי יינתן צו על תנאי, המורה למשיבים לבוא וליתן טעם, מדוע לא תבוטל החלטת הוועדה מיום 18.2.08, בענינו של המשיב, ומדוע לא תפרסם הוועדה את ההחלטה ואת פרוטוקול הדיון בה.

76. מן הדין ומן הצדק ליתן לעותרת סעד, כמבוקש בעתירה זו.

עתירה לצו ביניים

77. בנסיבות הענין, חזרת המשיב אל כס הדיינות, טרם תוכרע עתירה זו, יהא בה להוסיף על הפגיעה שכבר נגרמה, עקב החלטת הוועדה, באמון הציבור.

78. שיבת המשיב לכהונתו כחבר הוועדה, וכמי שיקבע מי ימונה לדיין בישראל, אף היא תסב נזק נוסף למעמדם של בתי הדין הרבניים בעיני הציבור, ותפגע באמון הציבור בדייניו. אינטרס הציבור הוא כי תימנה מן המשיב הכהונה בתפקיד חשוב זה, ועל כן ראוי הוא כי המשיב יימנע מלהשתתף בדיוני הוועדה, עד תום ההליכים בעתירה זו.

79. העותרת מבקשת כי יינתן צו ביניים, האוסר על המשיב לחזור לתפקידו כדיין, וכן לחזור ולהשתתף בדיוני הוועדה, עד תום הדיון בעתירה.

80. העותרת מבקשת כי יינתן צו ביניים האוסר על הוועדה לקיים דיונים בהשתתפות המשיב, וכן למנות את המשיב לנשיא בית הדין הרבני הגדול, עד תום הדיון בעתירה.

אשר על כן יתבקש כבוד בית המשפט ליתן צו על תנאי המורה למשיבים להתייצב וליתן טעם מדוע לא תבוטל החלטתה של משיבה 1 מיום 18.2.08, שלא להפסיק כהונתו של המשיב 2 כדין, ומדוע לא תפרסם משיבה 1 את ההחלטה ואת מלוא פרוטוקול הדיונים, בעניינו של משיב 2.

כן מבוקש צו ביניים המורה למשיב 2 שלא לישיב בדיון כדיין ולא להשתתף בדיוני הועדה למינוי דינים עד סיום ההליכים בעתירה זו. כמו כן יתבקש בית משפט נכבד זה ליתן צו ביניים כנגד המשיבה 1, המורה לה שלא לקיים כל דיון בהשתתפות המשיב 2, עד תום ההליכים בעתירה זו.

כן יתבקש כבוד בית המשפט לחייב המשיבים בהוצאות עתירה זו, ובשכ"ט עו"ד.

בעז ארד, עו"ד
ב"כ העותרת

עו"ד 3711223

עו"ד 3811223